

Alice în Țara Minunilor

de Sînziana Preda

Încercarea de a scrie despre literatura copilăriei m-a reconectat cu un timp despre care, surpriză, memoria mea a conservat puține lucruri. Îmi amintesc *Legendele Olimpului*, *Aventurile lui Habarnam*, *Minunata călătorie a lui Nils Holgersson*, *O mie și una de nopți* or poveștile africane și chinezești, dar câți ani aveam când le-am citit pe fiecare sau în ce ordine?...E greu de spus, așa cum greu este să mă opresc doar asupra uneia. Probabil una dintre cele mai exotice e incursiunea lui Alice în Țara Minunilor, o carte despre care astăzi cred că m-a pregătit, *avant la lettre*, pentru a înțelege Alteritatea. Alice ieșea din tipologia basmelor cu viteji, zmei și frumoase de cucerit: mi-a fost mai ușor să mă identific cu o fată a cărei vârstă probabil o aveam când i-am urmărit peripețiile, iar ceea ce propunea călătoria sa din vis surprindea la fiece pas. Când înaltă peste măsură, când mică de-o șchioapă, jinduind să mănânc dulceață de portocale (de care aflasem că ar exista într-o altă lume fascinantă, Ada Kaleh), îi descopeream, deopotrivă cu Alice, pe Șoarecele vorbitor, pe Domnul Omidă, pe Iepurele de Martie, Grifonul, pe Humpty Dumpty, Pisica de Cheshire și o lungă listă de personaje nemaiîntâlnite în realitate. Întâlnirea cu atâtea ființe supranaturale m-a făcut să pierd din vedere lipsa aceluși fir narativ liniar, cu care ne obișnuiește folclorul autohton: eroul se naște, crește, la un moment dat intriga ajunge la un punct care dă startul parcursului inițiativ, eroul și dă-i și luptă, pentru ca în final Binili [Binele] să învingă. Ca în filmele americane

(nu astea mai noi). Ei bine, călătoria fantastică a Alicei este una peripatetică, presărată de mostre de aparent nonsens, sub care palpită umorul de tip englezesc. Avem o Regină și un Rege, o Ducesă, o Curte, jocul de croquet, tipicul ceai (de la ora 6): toate alcătuiesc reperele evidente ale societății victoriene, dar compun o fațetă plină de haz a acelei lumi pe care o privim de regulă prin prisma clarobscurului lui Dickens. Probabil dialogul de mai jos (cel mai spiritual, pentru mine, din toată cartea) vă va convinge, tineri și maturi, să o răsfoiți, dacă nu ați făcut-o deja:

„Pisica doar se hlizi când o văzu. Alisei i se păru destul de blîndă, totuși avea niște gheare *foarte* lungi și o mulțime de dinți ascuțiți, încît Alisa își dădu seama că se cuvine să o trateze cu respect.

– Pisicuță de Cheshire – începutu, cu oarecare sfială, fiindcă nu știa deloc dacă o să-i placă acest nume. Dar Pisica nu făcu altceva decît să rînjească și mai tare.

– Vrei, te rog, să fii atît de bună și să-mi spui în ce direcție s-o iau ca să plec de-aici?

– Asta depinde foarte mult de locul unde vrei s-ajungi – zise Pisica.

– Nu prea îmi pasă unde ajung – zise Alisa.

– Atunci n-are importanță în ce direcție o iei, zise Pisica.

– Numai s-ajung undeva – adăugă Alisa, drept explicație.

– O, bineînțeles că ajungi, dacă mergi cît trebuie.”

Cărțile copilăriei

de Alina Baciu

Îmi aduc aminte cu mult drag de poveștile bunicii. Am crescut într-o casă unde bucătăria bănațeană conviețuia cu aceea olteneasco-regățeană și eram mofturoasă la mâncare. Aveam și eu, ca orice copil, preferințele mele, care erau, din punctul meu de vedere, prea rar servite pe masa familiei. Astfel că bunica recurgea deseori la trucul ei, acela de a-mi istorisi cu glasul ei blând și spiritul ei modest și plin de povește și ziceri populare, câte un basm cu feți frumoși și cai năzdrăvani, ilene cosânzene, împărați roșii sau verzi - timp în care mâncarea dispărea ca

prin minune din farfurie. Acea senzație de uimire naivă, ca o pierdere în reverie, completată de un sentiment plăcut de căldură sufletească, de armonie, siguranță și mulțumire – acel ”Geborgenheit” nemțesc, care cuprinde toate aceste sentimente - m-a urmărit apoi toată copilăria mea, fiind strâns legată de basme, povești și de toate cărțile copilăriei și adolescenței mele.

Această senzație și acest sentiment complet și unic mi-am dorit să îl sădesc și în sufletul fetelor mele și de aceea am început de foarte

devreme să le spun sau să le inventez povești, apoi să le citesc din cărțile moștenite din familie sau din cele mai noi, scrise mai recent, mai aproape de realitatea lor. Una dintre aceste cărți ne-a rămas și mie și lor în suflet și, în serile speciale, o luăm și o recitim a o sută și mia oară, pentru a ne readuce în suflet acel sentiment plăcut al căldurii sufletești, al armoniei, siguranței și mulțumirii. Este vorba despre cartea Victoriei Pătrașcu, *Ziua în care a fugit somnul*. Ea ne povestește despre doi copii, soră și frate, care la suflarea celor opt lumânări de pe tort – câte patru pentru fiecare – își pun dorința aceea, despre care se vorbiseră înainte să și-o pună - aceea de a nu mai dormi niciodată! Îngrijorarea bunicii, că Somnul i-a auzit și a plecat definitiv din casa lor, se adevărește. Somnul, domnul acela „mare, rotund și gras, (...) moale precum coca de cozonac, (...) cu ochi mici, pieziși de adormiți ce sunt”, având în loc de păr „niște şuvițe din flori de mac, tei și verbină”, răspândind „un miros dulce, de dulap umbros, cu lenjerie proaspăt călcată” și purtând „haine făcute din plapumi și pături și două perne cu ciucurași în loc de pantofi” – ei bine, domnul acela nu numai că i-a auzit, dar s-a supărat foc pe cei doi prichindei, care și-au putut pune o dorință atât de „jignitoare” și pleacă pe primul nor către casa lui, undeva între Lună și Carul Mare. După ce Alex și Ana se joacă toată noaptea și întreaga zi, spre seară se gândesc că sunt cam obosiți și poate că ar fi bine să se culce în noaptea aceea, însă Somnul nu mai este prin apropiere, ci a plecat departe de ei, la mama lui, Odihna, doamna aceea „respectabilă, cu coc și ochelari și cu o canapea în loc de trup”. Zilele care

urmează sunt din ce în ce mai grele, astfel că se întâmplă ceva, ce li se întâmplă de obicei oamenilor mari, „care s-au îndepărtat de Somn, de cărțile de povești și de cântecele de leagăn”: Oboseala îi cuprinde în brațele ei, folosindu-și cu mare bucurie toate armele ei oribile pe cei doi copilași nevinovați: țopăie pe spinarea lor, le „adăugă câte un săculeț invizibil cu nisip și pietriș pe brațele și pe picioarele” lor, „sufală răutăcioasă peste ei aburi otrăviți, care dau dureri de spate și de cap”. Bunica Maia este aceea care le sare până la urmă în ajutor, cu condiția, însă, să nu își mai pună niciodată astfel de dorințe prostești. Ea prepară în ceanul mare din grădina o fiertură din verbină, mac, flori de tei și de iasomie, șoptind încet formula: „*Somn bun, somn bun, / Vino tu la mine-acum! / Somn frumos, somn frumos, / Vino tu la mine, jos!*”

Urmează lupta între Somn și Oboseală, care se termină cu fuga Oboselii și cu aceea că Somnul îi iartă pe cei mici, care deja fuseseră cuprinși în brațe de Odihna. Cei doi copii beau câte o ceașcă din ceaiul bunicii și ușor, ușor se cufundă „în lumea în care visele roiesc ca niște fluturi cu mii și mii de culori”.

Lumea Somnului, lumea viselor, lumea basmelor și poveștilor sunt lumile în care se găsește sentimentul de „Geborgenheit”, sentimentul, de care fiecare copil are nevoie pentru a crește fericit. Tine doar de noi adulții să îl aducem în sufletele lor, așa cum bunica a făcut-o pentru mine și cum eu, sper și cred, am făcut-o pentru fetele mele.

Ursulețul Winnie Puh: înțelepciuni pentru copii

de Simona Hochmuth

Cărțile despre Winnie Puh ale lui A. A. Milne, scriitor londonez născut la sfârșitul secolului al XIX-lea, l-au avut ca sursă de inspirație pe Christopher Robin, singurul copil al familiei, și jucăriile acestuia: un ursuleț de pluș, cumpărat de la Harrods, un tigr, un purcel, un măgar... Ilustrațiile cărților „Winnie Puh” (1926) și „Căsuța din strada Puh”(1928) aparțin lui Ernest H. Shepard, londonez și el, coleg cu Milne.

I-am întâlnit târziu pe Winnie Puh și Christopher Robin. În primul an de facultate, atunci când colegul și prietenul meu, Dănuț Solcan, a adus din biblioteca personală o carte de povești. Era galbenă de vreme, format A4. Poate prima ediție în limba română, nu știu. Am citit-o pe nerăsuflăte și mi-am dat seama că este una dintre cărțile *acelea*...

M-am gândit de multe ori cum ar fi fost dacă citeam cărțile acestea în copilărie. Winnie Puh și Christopher Robin au devenit pentru mine foarte apropiați. Și eu am devenit recunoscută pentru admirația ce le-o purtam. Am primit, ani mai târziu, obiecte dragi de la oameni dragi: o pernă ... fosforescentă cu ursulețul Winnie și o carte, *Căsuța din strada Puh*.

Mă gândesc ce ar fi, cum ar fi dacă am citi cartea lui A. A. Milne despre ursulețul Winnie Puh în copilărie. Am înțelege mai din timp ce înseamnă prietenia. Îți vizitezi regulat prietenii și dacă nu, faci o „Rapidă Plimbare Gânditoare de unul singur” (p.13). Dacă se întâmplă să nu îți găsești prietenul acasă și te întorci și îl găsești la tine -,te întrebi în ce casă ai intrat ? ”Le faci prietenilor o vizită fără motiv, ”numai pentru că e Joi ...și mergem să le urăm tuturor O Joi Foarte Fericită”. Așa ne recomandă Puh (p. 136).

Împarți cu prietenul „tufa ta de ciulini”, cazul lui Aiurel-măgărușul, chiar dacă o păstrai pentru ziua ta. „Dar, la urma urmei: Ce sunt aniversările? Vin și se duc” (p.39). Prietenii adevărați, rămân. Înțelegi ce înseamnă ”un prieten-și-rudă”, uneori prietenii sunt mai mult decât rudele, frații. Spun cei care au frați. Eu am doar prieteni...Ei sunt ”de feluri și mărimi atât de diferite”: un prieten-și-rudă poate sa fie „Micuț” și atunci ai putea să îl caracterizezi drept genul acela care ”se stabilea pe nasul cuiva sau genul pe care călcai din greșală.” (p.49). Sau, vorba lui Iepure: înțelegi că e întotdeauna util să știi unde e un prieten, chiar dacă nu ai o treabă anume cu el. (p.48). Sau poate ar trebui să organizezi o Căutare, încercând să găsești soluții cu prieteni comuni, dacă prietenul tău ... s-a pierdut.

Dacă el, prietenul, are nevoie de sprijin, i-l dai, necondiționat. Îl ajuți chiar să își găsească o casă, dacă a rămas fără ea. Așa ne sfătuiește Christopher Robin în ”Misajul misterios” trimis de unul din prieteni, Iepure, pe sub ușa altui prieten, Winnie: ”Sunt în căutarea unei case noi pentru bufniță și tu la fel iepure”. Christopher Robin știe să își responsabilizeze prietenii.

Am valoriza mai timpuriu. Când e ceva important, adică dacă organizezi o *Căutare*, de exemplu, stabilești o listă de priorități. Politețea are regulile ei: Dacă dispari fără să spui ”la revedere și mulțumesc pentru o companie așa plăcută” (p.58), înseamnă că ești pierdut și greu de găsit. Modestia: „Capitolul Patru, în care se arată că tigrișorii nu se cațără în copaci” (p.64). Optimismul: Nu știi dacă eu mă îngraș, sau ușa de la intrare (a lui Iepure) se îngustează (p.67). Timpul este subiectiv: Ora 11 este ora de... Timpul nu are legătură cu această oră, dacă atunci faci ceea ce îți place. Relativitatea: Ariel spune: ”Să nu fii sigur decât după aceea” iar Puh: ”Accidentele sunt ciudate. Nu se întâmplă niciodată până nu le ai” (p.79). Ce înseamnă subiectiv și ce este obiectiv? Mi-am întregat profesoara de limba română, în clasa a V-a. Mi-a răspuns sincer: ”Nu-i frumos ce e frumos, e frumos ce-mi place mie”. Am înțeles. Winnie Puh, ar fi spus: „... un Lucru care părea foarte Lucrător înăuntrul tău, e destul de diferit atunci când iese la suprafață și se uită la el alți oameni” (p.109). Puțin cam sofisticat... Dar, dragul de el, Ursulețul e și filosof.

Am intelege ce înseamnă sociabilitatea și jocul. Poate, așa nu ne-am izola, astăzi, în fața calculatorului. A juca ”Bețeleluiwinnie”, aruncând bețe în apă și așteptând, dincolo de pod, bățul câștigător, (p.103) înseamnă să interacționezi, să concurezi cu bucurie în grup. Sociabilitatea înseamnă conversație și, așa cum spune Aiurel, ”Fără Compromis...Fără schimb de Impresii... așa nu ajungi nicăieri...” (p.156)

Să înțelegi că altul poate să fie mai bun decât tine, la locul lui, în timpul lui, adică pentru simplul fapt că ”poate să scrie corect cuvântul MIERCURI” (p.162). Să te regăsești. Așa cum face Winnie, care: ”s-a ridicat încet și a început să se caute pe el” (p. 118). Sau, așa cum zice însuși Winnie, în poezia sa aproape ...zilnică „Pot să petrec o dimineață fericită/ dacă mă duc s-o vizitez pe Kanguuu,/ Pot să petrec o dimineață fericită/ dacă rămân în continuare Puh” (p. 65). Să distingi sensul unei lecții de viață, care este mereu ”... ceva care se cheamă un multiplu de doi, așa cum spune Christopher Robin, care nu a mai avut însă timp să îl învețe pe Winnie lecția...(p. 119).

Am avea o idee despre nevoia de Memorie a comunității. Adică, a cunoaște ”momentul acela când...” sau răspunsul la întrebarea: ”Ceialți, au aflat deja?” Să înțelegi că este important să primești scrisori în cutie și să ai portrete ale familiei pe perete. Și o poveste... Sigur, așa cum avea, Bufnițu, portretul unchiului Robert, pe perete, înainte să-i fie casa dărâmată de furtună. Furtuna vremurilor? Tot în Memoria Pădurii va rămâne, prin cântec, odă, fapta de vitejie a lui Purceluș care, curajos fiind, s-a sacrificat să ceară ajutor în caz de primejdie, atunci când, în furtună, casa lui Bufnițu, copacul de neclintit... s-a dărâmat. Chiar Winnie a scris o *Odă*, un cântec de glorie în șapte strofe: „Iar Purcelu (UN PURCELUȘ) s-a fost gândit un gând: /”Curaj” a spus. ”Speranța nu va pieri nicicând...”... O, tu brav brav Purcelu (UN PURCELUȘ), ești mare!” (p. 154-155).

Am învăța că poezia are sens și surse de inspirație și că ajută la Ceva. Ursulețul Winnie este poet. El caută rime, atunci când se află într-o dispoziție neapărat ”cântătoare”. De aceea vă recomand: GĂLĂGIE DE PUH: ”Fluturi flutură în soare/ Acuma că iarna moare/ Și primula-ncet răsare/De sub gheață./Turturele fac ture/Totul freamată-n pădure, /Violetele ies pure/ Din verdeață. /Vaca mai că gângurește/ Turtureaua-n schimb mugește/ Și de aia Puh Puhfește,/ -ntins la soare”(p 90-91). Să lași lucrurile să vină, e cea mai bună metodă de a scrie o poezie. Ne recomandă Winnie: ”Nu putem face nimic/ Cu sârmanul tigrumic/ Dacă nu vrea de mâncare/ N-o să se mai facă mare”(p. 42)

Toată Pădurea simte, înțelege, în final: se întâmplă ceva cu Christopher Robin. Pleacă. Nimeni nu știe unde. Nici Purceluș, nici Kaanga, Ru, Bufniță sau Iepure, Aiurel. Nici chiar el. Acum, peste ani, doar noi și Winnie știm: el pleacă din copilărie și se îndreaptă spre un ”loc fermecat”...

Am dat, cândva, ursulețul galben și pufos, primit în copilărie, prietenului meu, Danuț Solcan, cel care mi-a dezvăluit cartea despre Winnie Puh. Pentru că el este pentru mine Christopher Robin. Prin urmare, vin, peste ... ani, în Memorie, versurile Ursulețului – Poet, de la începutul cărții, ediția (1920). Prima citită de mine.

”Venim, Christopher Robin și eu,/ Să punem această carte în poala ta./ Nu-i așa că-ți place?/ Nu-i așa că-i minunată?/ Nu-i așa că-i tocmai ce-ți doreai?/ Fiindcă e a ta/ Fiindcă te iubim.”

* Pasajele citate sunt din A. A. Milne, *Ursulețul Winnie Puh. Căsuța din strada Puh*, Traducere din engleză de Luiza Vasiliu, Traducerea versurilor de Florin Bican, Ilustrații de Ernest H. Shepard, Editura Arthur, 2014.

Cartea copilăriei mele e numai bună pentru adulți

de Mălina Duță

La sfârșitul clasei a doua am primit de la învățătoarea mea, ca premiu, o carte numită *Momo*, scrisă de un anume Michael Ende. Nu m-au atras nici titlul, nici coperta, așa că respectiva carte a rămas neatinsă încă vreo trei ani, până când am dat peste ea în biblioteca familiei și m-am gândit să o citesc, totuși.

Primele pagini au început să-mi dezvăluie povestea stranie a unei fetițe apărute de nicăieri într-un oraș italian anonim. Momo era îmbrăcată alandala și avea o claie de păr negru, nepieptănat – suficiente detalii încât să mă identific cu mica eroină. Fetița era un copil ciudățel, dar empatic și sincer. Viața tihnită descrisă la începutul cărții ia sfârșit brusc, în oraș făcându-și apariția domnii cenușii. Aceștia îi îndeamnă insistent pe oameni să economisească ore, minute și secunde și să le depoziteze în Casa de Economii a Timpului. Momo, cu ajutorul maestrului Ora și a țestoasei Casiopeea, luptă împotriva acestor oameni gri, care îi manipulează pe cei din jur și le răpesc micile bucurii ale vieții.

Deși cartea m-a fascinat, nu am înțeles-o pe deplin în copilărie, și poate tocmai de aceea i-am păstrat o amintire vie. Ajunsă

între timp un adult ocupat și preocupat, mi-am făcut totuși timp să o recitesc. Am descoperit un Michael Ende care, deși scria în anii '70, este mai actual ca oricând. Michael Ende nu scrie doar despre aventurile unor copii atipici în lumi fantastice, ci și despre consumerism, stres și valoarea timpului.

Încercând s-o determine să nu mai caute compania prietenilor, care erau ocupați cu economisirea timpului, domnii cenușii i-o oferă lui Momo pe Bibigirl, o păpușă frumoasă, care avea nevoie de tot mai multe lucruri: „Și aci e o haină de blană din nură veritabilă. Uite și un capot de mătase. Și un ansamblu pentru tenis. Și un costum pentru schi. Și un costum de baie. Un costum de călărie. O pijama. O cămașă de noapte. Încă o rochie, și încă una. Și încă una. Și încă una...”. Momo refuză, deoarece Bibigirl „nu poate fi iubită”.

Tind să cred că această carte a rămas, ani de zile, o mică bijuterie ascunsă prin subconștientul meu, și împreună cu multe alte cărți și întâmplări m-au făcut să înțeleg (măcar) un lucru: timpul nu poate fi stocat și nici cumpărat. Să ne iubim timpul, dacă nu și timpurile, și să-l folosim cu înțelepciune.

Cărțile copilăriei

de Snejana Ung

Ițin minte cu exactitate când am citit prima carte. Eram în clasa a II-a și mi-au căzut în mâini *Poveștile* fraților Grimm. Cunoșteam poveștile, firește, dar le-am citit. Poate ca să mă asigur că sunt adevărate. Nu știu sigur de ce am făcut-o și nici nu prea contează acum. Ceea ce contează e cum de îmi aduc aminte că tocmai asta-i prima carte citită. Întâmplarea face că într-o pauză, din vorbă în vorbă, le-am zis colegelor că am citit o

carte. Unele au fost mirate, altele probabil m-au invidiat, majoritatea au fost indiferente, însă una s-a trezit să mă atenționeze că mint. Argumentul: de abia am învățat literele cu mai puțin de un an înainte, deci nu aveam cum să citesc o carte. N-aveam cum să-i demonstrez că am citit-o. Era vorba de povești cunoscute și exista posibilitatea să fi povestit ce mi s-a povestit. Ca să-i demonstrez că pot citi (nu doar) o

carte în clasa a II-a, am citit alta, dar evident că n-a mai contat.

2 Prima carte la care am plâns (și mi-a fost puțin rușine, recunosc) e *Singur pe lume* de Hector Malot. Am citit-o pe nerăsuflăte, deși la început mi-era teamă să mă apropiu de ea. Era o carte diferită: un băiețel trist pe copertă, culori terne, iar filele foarte groase erau de-a dreptul înspăimântătoare. Așa că o luam din bibliotecă, mă uitam la ea, o cântăream (din ochi) și o puneam la loc. Într-o zi însă a venit și rândul ei. Îmi plăcea atât de mult încât simțeam că nu mă pot opri din citit. Când plângeam și intra cineva în cameră, mă ascundeam pe după ochelarii cu lentile groase ca să nu mi se vadă ochii roșii. După ce am terminat cartea, chiar mi-a părut rău. Atât de rău încât o vreme n-am mai putut citi nimic.

3 De abia prin clasa a VII-a am citit *Vrăjitorul din Oz* de L. Frank Baum. Inițial de nevoie, lectura a fost în cele din urmă una mai ales de plăcere. Nevoia de lectură a reprezentat-o punerea în scenă a cărții, iar ce a fost neobișnuit în cazul acestei cărți e faptul că am citit-o cu gândul la unul dintre personaje: Dorothy Gale. Trebuia să intru în pielea personajului, dar profesoara de engleză nu mi-a permis. După extragerea bilețelului pe care erau notate numele personajelor pe care urma să le jucăm, m-am ales cu Tin Man (Omul de Tinichea). Am refuzat politicos, convingând-o pe colega norocoasă să schimbăm rolurile. Zis și făcut. Au început repetițiile, iar eu trăiam efectiv povestea care mi-a plăcut atât de mult.

Doctorul care face bine animalele rănite

de Gabriela Panu

Recunosc de la bun început că am fost un cititor întârziat. Cărțile citite de mine în copilărie sunt de fapt cărțile copilăriei târzii, chiar ale adolescenței, aș putea spune. Când eram mică, nu-mi prea plăcea să citesc. O făceam adesea doar pentru că eram obligată la școală, dar nu-mi mai amintesc prea bine ce trebuia să citesc în acea perioadă. Asta poate pentru că nu eram nevoită să o fac, din moment ce mi se citeau povești și mi se spuneau povești. Am crescut cu poveștile pe care ni le spunea tata din memorie, mie și fratelui meu, aproape în fiecare seară. Ne cuibăream sub plapumă și ne prefăceam că suntem urși care hibernează în bârlog. Apoi începea povestea. *Harap-Alb*, *Povestea porcului*, *Capra cu trei iezi*, *Scufița Roșie Păzăcită* (adică zăpăcită, deci adaptată, ca să fie mai amuzantă) sau preferata noastră, *Ranko și Hund*. Povestea cu Ranko era despre o legătură extraordinară între un băiat și câinele său pe care îl chema Hund. De abia mai târziu aveam să aflăm că *Hund* înseamnă câine în germană sau mai degrabă în vreo limbă nordică, pentru că într-o țară nordică avea loc acțiunea. Această relație frumoasă se baza și pe faptul că la un moment dat cei doi își salvează viața unul celuilalt: Hund îl salvează pe Ranko de lupul singuratic, iar Ranko îl salvează pe Hund de pușca vânătorului.

Pe lângă poveștile de la culcare au mai existat cărți pe care mi le citea verișoara mea mai mare, Sofi: *Doctorul Aumădoare*¹, *Cei trei grășani* sau *Luna-Betiluna și Dora-Minodora*. Dintre acestea, preferata mea era *Doctorul Aumădoare*,

veterinarul minune care făcea bine orice animal, real sau fantastic. Cartea era mare, portocalie și avea coperti cartonate și lucioase, iar în paginile ei găseai, pe lângă text, imagini care ilustrau întocmai cele povestite. Aumădoare era un bătrânel mic de statură, îmbrăcat evident în halat alb, ca toți doctorii, și spre deosebire de sora lui cea rea, Varvara, el iubea extrem de mult orice animal, chiar și pe ciudatul Trage-Împinge. De la el cred că am învățat că animalele trebuie iubite, îngrijite, și că nu are de ce să-mi fie frică de ele. Cred că datorită lui Ranko și lui Aumădoare nu mi-a fost niciodată frică de câini (așa cum le era la toți prietenii mei de la bloc), nici măcar de cei fioroși care lătrau. Nu mi-a fost frică de ei nici măcar după ce fratele meu a fost mușcat de un Tekel chiar în fața mea. Poate tot datorită lui Aumădoare am vrut toată copilăria mea să mă fac medic veterinar. Din păcate n-am ajuns să fiu, dar poate că tot datorită lui am o empatie aparte pentru animale rănite, abandonate sau în nevoie. Conform unui articol găsit pe internet, intitulat „Ce animal de companie ți se potrivește dacă ești născut în zodia Pești?” se pare că și semnul zodiacal e responsabil pentru asta. „Dacă ai putea, ai lua acasă toate animalele pe care le întâlnești și simți că au nevoie de dragoste și grijă. Ai o sensibilitate aparte față de animalele care sunt în suferință și mereu încerci să te conectezi cu ele, să le înțelegi și să le ajuți cum poți”².

Oricum, citite sau ascultate, cărțile și poveștile copilăriei nu doar că te educă, te marchează și te formează, ci, mai mult decât atât, ele nu se uită.

¹ Kornei Ciukovski, *Doctorul Aumădoare*, ilustrații de V. Cijikov, Editura Ion Creanga, București, 1978.

² goo.gl/oMcyjkm